

Eelkõige:

- a) Kas üldine seadusest tulenev kohustus või konkreetsetele veoettevõtjatele asjaomase asutuse kehtestatud kohustus ilma nõutava passi ja elamisloata välismaalasi mitte vedada maanteed pidi liitvabariigi territooriumile, mida saab täita ainult nii, et veoettevõtja kontrollib kõigi reisijate piiriületusdokumente enne sisepiiri ületamist, kujutab endast isikukontrolli sisepiiridel Schengeni piirieskirjade artikli 22 tähenduses või on sellega samaväärne?
 - b) Kas punktis 1 nimetatud kohustuste kehtestamise üle tuleb otsustada Schengeni piirieskirjade artikli 23 punkti a alusel, olgugi et vedajad ei täida „politseikohustusi“ selle sätte tähenduses ja hoolimata sellest, et riik paneb neile kontrollide teostamise kohustuse, ei ole nad ka vormiliselt pädevad teostama avalikku võimu?
 - c) Juhul kui vastus esimese küsimuse punktile b on jaatav: Kas kontrollide teostamine, mida veoettevõtjatel nõutakse, kujutab endast Schengeni piirieskirjade artikli 23 punkti a teist lauset arvestades lubamatut meetet, mis omab samaväärset toimet kontrollidega piiril?
 - d) Kas punktis 1 nimetatud kohustuste kehtestamise üle tuleb osas, milles need puudutavad liinivedu korraldavaid bussiettevõtjaid, otsustada Schengeni piirieskirjade artikli 23 punkti b alusel, mille kohaselt ei mõjuta piirikontrolli puudumine sisepiiridel julgeolekukontrollide teostamist vedajate poolt sadamates ja lennujaamades? Kas sellest järeldub, et kontrollid esimese küsimuse tähenduses on lubamatud ka väljaspool sadamaid ja lennujaamu, kui need ei kujuta endast julgeolekukontrolle ja neid ei teostata ka isikute suhtes, kes reisivad liikmesriigi piires?
2. Kas Schengeni piirieskirjade artiklitega 22 ja 23 on kooskõlas liikmesriigi õigusnormid, mille kohaselt võib kohustuse täitmise tagamiseks teha bussiettevõtjale ettekirjutuse, millega tal sunniraha hoiatusel keelatakse asjaomane tegevus, kui ärajäetud kontrollide tõttu on toimunud ka ilma passi ja elamisloata välismaalaste vedu Saksamaa Liitvabariigi territooriumile?

⁽¹⁾ ELT L 77, lk 1.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Cour de cassation (Prantsusmaa) 21. juulil 2017 – Préfet des Pyrénées-Orientales (Ida-Püreeneede departemangu prefekt) versus Abdelaziz Arib, Procureur de la République près le tribunal de grande instance de Montpellier (Montpellier' esimese astme kohtu Vabariigi prokurör), Procureur général près la cour d'appel de Montpellier (Montpellier' apellatsioonikohtu peaprokurör)

(Kohtuasi C-444/17)

(2017/C 330/09)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Cour de cassation

Põhikohtuasja pooled

Kassaator: Préfet des Pyrénées-Orientales (Ida-Püreeneede departemangu prefekt)

Vastustajad kassatsioonimenetluses: Abdelaziz Arib, Procureur de la République près le tribunal de grande instance de Montpellier (Montpellier' esimese astme kohtu Vabariigi prokurör), Procureur général près la cour d'appel de Montpellier (Montpellier' apellatsioonikohtu peaprokurör)

Eelotsuse küsimused

1. Kas 9. märtsi 2016. aasta määruse (EL) 2016/399⁽¹⁾ artiklit 32, mis näeb ette, et sisepiiridel piirikontrolli taaskehtestamisel kohaldatakse II jaotise (välispiiride kohta) asjakohaseid sätteid *mutatis mutandis*, tuleb tõlgendada nii, et liikmesriigi sisepiiril taaskehtestatud kontroll on piiriületamise korral kolmanda riigi kodaniku poolt, kelle ei ole riiki sisenemise õigust, samastatav kontrolliga, mida tehakse välispiiril?
2. Kas samadel sisepiiril kontrolli taaskehtestamise asjaoludel on selle määruse ja Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. detsembri 2008. aasta direktiiviga nr 2008/115/EÜ⁽²⁾ ühiste nõuete ja korra kohta liikmesriikides ebaseaduslikult viibivate kolmandate riikide kodanike tagasisaatmisel lubatud kasutada juhul, kui kolmanda riigi kodanik ületab piiri, kus on piirikontroll taaskehtestatud, direktiivi artikli 2 lõike 2 punktis a ette nähtud õigust, mis annab liikmesriikidele võimaluse kohaldada oma välispiiridel jätkuvalt riigisiseseid lihtsustatud tagasisaatmismenetlusi?

3. Kui vastus sellele viimasele küsimusele on jaatav, siis kas direktiivi artikli 2 lõike 2 punktiga a ja artikli 4 lõikega 4 on vastuolus niisugune riigi õigusnorm nagu välismaalaste riiki sisenemise ja riigis viibimise ning varjupaigaõiguse seadustiku artikkel L. 621-2, mis karistab ebaseaduslikult riiki sisenenud kolmanda riigi kodanikke, kelle suhtes ei ole selles direktiivis sätestatud tagasisaatmismenetlus veel lõpule viidud, vangistusega?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 9. märtsi 2016. aasta määrus (EL) 2016/399, mis käsitleb isikute üle piiri liikumist reguleerivaid liidu eeskirju (Schengeni piirieskirjad) (ELT L 77, 23.3.2016, lk 1).

⁽²⁾ ELT L 348, lk 98.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Bundesfinanzhof (Saksamaa) 26. juulil 2017 – A & G Fahrschul-Akademie GmbH versus Finanzamt Wolfenbüttel

(Kohtuasi C-449/17)

(2017/C 330/10)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Bundesfinanzhof

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja ja kassatsioonkaebuse esitaja: A & G Fahrschul-Akademie GmbH

Vastustaja ja vastustaja kassatsioonimenetluses: Finanzamt Wolfenbüttel

Eelotsuse küsimused

1. Kas kooli- või ülikoolihariduse mõiste nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ⁽¹⁾, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi, artikli 132 lõike 1 punktides i ja j hõlmab mootorsõidukijuhi koolitust B ja C1 kategooria juhilubade saamiseks?
2. Kui esimesele küsimusele tuleb vastata jaatavalt, siis

kas kaebaja tunnustamine nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi, artikli 132 lõike 1 punkti i tähenduses sarnastel eesmärkidel tegutseva organisatsioonina võib tuleneda 25. augusti 1969. aasta mootorsõidukijuhi koolituse seaduse (Gesetz über das Fahrlehrerwesen, *Bundesgesetzblatt I* 1969, lk 1336, viimati muudetud 28. novembri 2016. aasta seadusega, *Bundesgesetzblatt I* 2016, lk 2722, Fahrlehrergesetz) sätetest, mis reguleerivad mootorsõidukijuhi õpetaja eksami sooritamist ning mootorsõidukijuhi õpetaja õiguse ja mootorsõidukijuhi koolituse läbiviimise õiguse andmist, samuti üldisest huvist koolitada mootorsõidukijuhte ohututeks, vastutustundlikeks ja keskkonnateadlikeks liiklejateks?

3. Kui teisele küsimusele tuleb vastata eitavalt, siis

kas õpetajate antava eraõppe mõiste nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi, artikli 132 lõike 1 punktis j eeldab, et maksukohustuslase puhul on tegemist üksikettevõtjaga?

4. Kui teisele ja kolmandale küsimusele tuleb vastata eitavalt, siis

kas koolitaja on „eraõpet andev õpetaja“ nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi, artikli 132 lõike 1 punkti j tähenduses alati juhul, kui ta tegutseb enda nimel ja omal vastutusel, või peab „eraõpet andev õpetaja“ vastama täiendavatele tingimustele?

⁽¹⁾ ELT L 347, lk 1.